SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 379/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Obce L., L., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo/18/2010 z 24. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Obce L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2010 faxom (14. septembra 2010 poštou) doručená sťažnosť Obce L., L. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo/18/2010 z 24. júna 2010.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľka tvrdí, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/18/2010 zo dňa 24. 6. 2010 bolo porušené jej právo na konanie súdu zákonom ustanoveným postupom, a na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľka v dovolaní poukázala na to, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom v dôvodoch dovolania podrobne uviedla v čom vidí postup súdu odnímajúci jej možnosť pred súdom konať.

Poukázala predovšetkým na to, že odvolací súd pochybil keď nevykonal v predmetnej veci pojednávanie napriek tomu, že odvolacie konanie začalo ešte pred účinnosťou novely Občianskeho súdneho poriadku platnou od 15. 10. 2008. Za vadu konania považovala aj taký postup súdu, ak odvolanie vedľajšieho účastníka vyhodnotil ako podané neoprávnenou osobou. Poukázala na to, že pre obec L. je dôležitá otázka, či je vlastníkom pohľadávky uplatňovanej voči nej v predmetnom konaní žalobca alebo vedľajší účastník, keďže voči vedľajšiemu účastníkovi už svoj dlh čiastočne splnila. Poukázala na to, že účastník konania má právo na to, aby nielen o jeho podaniach, ale aj v celom konaní súd postupoval v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Nakoniec poukázala na to, že dňa 15. 1. 2010, teda ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu doručila Krajskému súdu v Košiciach rozhodnutie Okresného súdu v Rožňave sp. zn. 11Cb 166/2008 z ktorého vyplynulo, že tento súd rozsudkom zo dňa 19. 1. 2009 určil, že zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou vedľajší účastník postúpil predmetnú pohľadávku inej spoločnosti od ktorej ju nadobudol žalobca, je neplatná. Z tohto rozsudku nesporne vyplývali skutočnosti významné pre posúdenie, kto je oprávneným vlastníkom uplatňovanej pohľadávky a tento výrok bol v súlade s ustanovením § 159 ods. 2 O. s. p. záväzný aj pre odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie sťažovateľky odmietol, pričom vo vzťahu k namietanému odňatiu práva konať pred súdom neprejednaním odvolania vedľajšieho účastníka na pojednávaní uviedol, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku platného

od 15. 10. 2008 sa vzťahujú aj na začaté, no neskončené odvolacie konanie a teda odvolací súd mohol rozhodnúť bez pojednávania, bez toho, aby tým porušil právo sťažovateľky na verejné prerokovanie jej veci. Vo vzťahu k prípustnosti odvolania podaného vedľajším účastníkom uviedol citujúc ustanovenie § 93 a 201 O. s. p., že tento nemôže podať odvolanie bez výslovného súhlasu účastníka vedľa ktorého v konaní vystupuje.»

Sťažovateľka je toho názoru, že namietané uznesenie najvyššieho súdu porušuje jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Porušenie svojich práv vidí v tom, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obdo/18/2010 z 24. júna 2010 odmietol jej dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 77/2008-303 z 9. februára 2010.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo/18/2010 z 24. júna 2010, aby zrušil toto uznesenie a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, zakázal najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní práv sťažovateľky a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmavanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľky obsiahnutou v odôvodnení jej sťažnosti bolo jej presvedčenie, že najvyšší súd, ktorý vo veci konal a rozhodoval, nesprávne rozhodol o jej dovolaní a uznesenie najvyššieho súdu neobsahuje dostatočné odôvodnenie, ktoré by reagovalo na všetky ňou uplatnené námietky.

Sťažovateľka najmä namietala, že v *„dovolaní poukázala na to, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom v dôvodoch dovolania podrobne uviedla v čom vidí postup súdu odnímajúci jej možnosť pred súdom konať. Poukázala predovšetkým na to, že odvolací súd pochybil, keď nevykonal v predmej veci pojednávanie napriek tomu, že odvolacie konanie začalo ešte pred účinnosťou novely Občianskeho súdneho poriadku platnom od 15. 10. 2008...“.*

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo/18/2010 z 24. júna 2010 sa uvádza:

«... Žalovaný vytýkal odvolaciemu súdu, že napriek tomu, že odvolacie konanie začalo pred 15. októbrom 2008, teda začalo do účinnosti novely O. s. p. vykonanej zákonom č. 384/2008 Z. z., a teda neboli splnené podmienky pre rozhodnutie veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže v zmysle § 214 ods. 1 O. s, p. v znení platnom ku dňu začatia odvolacieho konania O. s. p. ustanovoval povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Túto námietku dovolací súd považoval za nedôvodnú. Odvolací súd rozhodol rozsudkom 9. februára 2010 a prejednal odvolania žalobcu i vedľajšieho účastníka bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pričom sa riadil ustanoveniami O. s. p. v znení účinnom 9. februára 2010. Na výzvu súdu sám žalovaný vo svojom podaní zo 7. augusta 2008 uviedol, že súhlasí s rozhodnutím súdu bez nariadenia pojednávania.

Dovolací súd konštatuje, že pokiaľ odvolací súd prejednal odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového súdu 9. februára 2010 bez nariadenia odvolacieho pojednávania postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p., lebo v danom prípade nedošlo k znemožneniu realizácie procesných oprávnení žalovaného, priznaných mu v Občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv. K tomuto názoru dovolací súd uvádza, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax senátov Občianskoprávneho i Obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 204/2009, 3 Cdo 118/2009, 5 Cdo 312/2009, 5 Cdo 340/2009). Tiež treba uviesť, že občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujalo k nastolenej otázke stanovisko, že v zmysle § 372p ods. 1 O. s. p. sa ustanovenie § 214 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 použije aj na odvolacie konania, ktoré začali podaním odvolania pred 15. októbrom 2008. Takáto interpretácia § 372p ods. 1 O. s. p. zohľadňuje aj dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z. z., v ktorej sa za generálne pravidlo „vyplývajúce z tohto ustanovenia označuje to, že nová právna úprava sa bude vzťahovať aj na konania začaté pred nadobudnutím jej účinnosti (jediná výnimka sa vzťahuje na možnosť prokurátora podať návrh na začatie konania). Tiež je potrebné poukázať na záver uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. októbra 2009 sp. zn. IV. ÚS 362/09, v ktorom sa konštatuje, že ústavne akceptovateľný a udržateľný je (aj) postup odvolacieho súdu, ktorý najskôr nariadil na prejednanie odvolania podaného pred 15. októbrom 2008 odvolacie pojednávanie, po jeho odročení na neskorší termín ale vec prejednal a rozhodol po 15. októbri 2008 bez nariadenia odvolacieho pojednávania (i keď sa účastník konania v danej veci nariadenia domáhal) a rozsudok vyhlásil verejne pri zachovaní požiadaviek vyplývajúcich z § 156 ods. 3 O. s. p. V zmysle uvedeného uznesenia nemohlo týmto postupom odvolacieho súdu dôjsť k porušeniu základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani práva podľa čl. VI ods. 1 Dohovoru. ...

Pokiaľ ide o legitimáciu na podanie opravného prostriedku, platí, že pri podaní odvolania je vedľajší účastník legitimovaným subjektom na podanie odvolania v prípadoch, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Vedľajší účastník v takýchto prípadoch môže podať odvolanie aj keď s tým nesúhlasí hlavný účastník, na ktorého procesnej strane vstupuje. Typickým

príkladom je vzťah medzi ručiteľom a dlžníkom, keď z právneho predpisu konkrétne z predpisu hmotného práva civilného (Občiansky zákonník resp. Obchodný zákonník) vyplýva tzv. zákonná cesia, zákonný vstup do právneho postavenia dlžníka zo strany ručiteľa v prípadoch, ak ručiteľ za dlžníka plnil.

Ak z právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom (tzn. právnické osoby, legitimované na vstup do konania ako vedľajší účastník osobitným zákonným ustanovením) môže vedľajší účastník podať odvolanie len v prípadoch ak ho zároveň podá hlavný účastník, prípadne, ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadrí súhlas. Ak by hlavný účastník súhlas nevyjadril, prípadne ho odvolal, bude sa táto situácia posudzovať ako nesplnenie subjektívnej podmienky na podanie odvolania, čo znamená, že v zmysle ustanovenia § 218 ods. I písm. b/ odvolanie bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený. ...

K námietke žalovaného uvedenej v dovolaní, že súhlas žalovaného s podaním odvolania vedľajším účastníkom nebol potrebný, keďže podľa § 201 O. s. p. druhá veta, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník je nesprávna, ak žalovaný odvodzuje toto vyrovnanie, odkazom na ustanovenie § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka. Z týchto ustanovení Občianskeho zákonníka nevyplýva spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Toto ustanovenie (§ 201 druhá veta O. s. p.) platí napríklad pre už spomínaný existujúci vzťah medzi ručiteľom a dlžníkom, keď z právneho predpisu, konkrétne z predpisu hmotného práva vyplýva vstup do právneho postavenia dlžníka zo strany ručiteľa v prípadoch, ak ručiteľ za dlžníka plnil, tiež napríklad vzťah medzi poisťovňou vystupujúcou v konaní ako vedľajší účastník, ak v dôsledku zákonného poistenia je poisťovňa povinná nahradiť škodu za poškodeného.

Odvolací súd teda pri prejednaní odvolania vedľajším účastníkom postupoval správne, a taktiež je správne jeho rozhodnutie vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi.

Tvrdeným dovolacím dôvodom dovolateľa je to, že mu bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom, teda dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Slová zákona o prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu ak účastníkovi bola v priebehu konania nesprávnym postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, je potrebné vyložiť tak, že odňatím možnosti konať pred súdom sa musí týkať tohto účastníka (žalovaného), ktorému

bola rozhodnutím (odmieta odvolanie vedľajšieho účastníka) prípadne postupom súdu spôsobená určitá ujma (procesná i hmotnoprávna) Z obsahu spisu vyplýva, že konanie pred prvostupňovým i odvolacím súdom namietanou vadou netrpí, lebo ich prípadným nesprávnym rozhodnutím a postupom neutrpel žalovaný — obec L.

Žalovaný v dovolaní poukazuje na tú skutočnosť, že žaloba je nedôvodná, pretože predmetnú pohľadávku už splnil vedľajšiemu účastníkovi a že súdy nesprávne vyhodnotili otázku aktívnej legitimácie - žalobcu, teda kto je oprávneným vlastníkom uplatňovanej pohľadávky. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, sám osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. I keby teda tvrdenie žalovaného bolo opodstatnené (dovolací súd ho z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny predpis a či ho (ne) správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad, ale v prejednávanej veci nešlo. ...»

Skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležite a obšírne zhodnotené. Najvyšší súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v dovolaní sťažovateľky ústavne predvídaným spôsobom. Závery najvyššieho súdu sú logickým pokračovaním dokazovania vykonaného krajským súdom a podradené príslušným právnym ustanoveniam, ktorými sa daná právna vec spravuje.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s ohľadom na ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zosumarizoval skutkové poznatky a z nich následne plynúce logické úvahy, ktoré viedli k záveru vyjadrenému vo výroku rozhodnutia.

Najvyšší súd sa v odôvodnení predmetného uznesenia riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska

právneho posúdenia veci podstatné. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že krajský súd jej odňal možnosť konať pred súdom, pretože v rámci odvolacieho konania sa neuskutočnilo pojednávanie, táto námietka sťažovateľky je neopodstatnená, keďže samotná sťažovateľka vo svojom podaní zo 7. augusta 2008 uviedla, že súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania. Ak odvolací súd prerokoval odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového súdu bez nariadenia odvolacieho pojednávania, postup odvolacieho súdu nemal za následok odňatie možnosti sťažovateľky konať pred súdom, pretože podľa § 372p ods. 1 OSP sa ustanovenie § 214 OSP v znení účinnom od 15. októbra 2008 použije aj na odvolacie konania, ktoré začali podaním odvolania pred 15. októbrom 2008. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o odňatí možnosti konať pred súdom tým, že krajský súd odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku prvostupňového súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke odmietnutím odvolania vedľajšieho účastníka nevznikla žiadna ujma. Sťažovateľka mala možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, pričom túto možnosť nevyužila. Navyše, v podaní zo 7. augusta 2008 sťažovateľka uviedla, že prvostupňový súd rozsiahlym dokazovaním náležite zistil skutkový stav a správne rozhodol, a navrhla, aby krajský súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny a odvolanie zamietol.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo/18/2010 z 24. júna 2010 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľka s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 48 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2010